

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/33/2020
Identifikačné číslo spisu:	2215010367
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:2215010367.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martiny Zelenákovéj, v trestnej veci obvineného P. J., pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 27. apríla 2021 v Bratislave, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. júna 2019, sp. zn. 6To/4/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 14. marca 2018 sp. zn. 2T/94/2015, bol obvinený P. J. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

od doposiaľ nezisteného obdobia do dňa 3. decembra 2014 do 15.35 hod v mieste svojho trvalého bydliska v byte na adrese J. O. č. XXXX/X L. Q. neoprávnene prechovával 7 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom s obsahom sušenej látky, kedy na základe príkazu na domovú prehliadku boli uvedené veci v byte J. O. č. XXXX/X L. Q. nájdené a zaistené, pričom zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava č.PPZ-KEU-BA-EXP-2014/17443 vyplýva, že predložené

vrecká s tlakovým uzáverom obsahovali sušené konope (marihuanu) s celkovou hmotnosťou 311,816 g a to:

- 1 ks plastové vrecko s tlakovým uzáverom obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 10,47 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,6 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 58 obvykle jednorazových dávok omamnej

látky,

- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,34 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,0 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 235 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,
- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,31 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 17,0 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 285 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,
- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,05 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,9 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 249 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,
- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,20 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 14,9 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 249 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,
- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,35 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 17,5 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 294 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,
- 1 ks oválny balíček z potravinovej fólie obsahoval sušené konope (marihuanu) s hmotnosťou 50,10 mg a s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,3 % hmotnostného, pričom predložené množstvo podľa znaleckého posudku KEU PZ považuje za 272 obvykle jednorazových dávok omamnej látky,

príčom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a podľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ MV SR Bratislava celková hodnota je min. 3.118,16 Eur.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa zároveň uložil obvinenému ochranný dohľad na dobu 1 roka a podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti v úvode označenému rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. júna 2019, sp. zn. 6To/4/2019, rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obvineného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu, oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu, ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej tiež „minister spravodlivosti“ alebo „dovolateľ“), na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky v neprospech obvineného, dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pretože rozhodnutím krajského súdu bol podľa jeho názoru v prospech obvineného porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12, § 100 ods. 1, ods. 2, § 285 písm. a), § 321 ods. 1 písm. a) a § 322 ods. 3 Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania minister spravodlivosti vyjadril nesúhlas s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého odvolací súd vyhodnotil domovú prehliadku, pri ktorej bola zaistená sušina rastliny konope (marihuana), vykonanú 3. decembra 2014 v byte obvineného, ako nezákonnú, z dôvodu, že nebola vykonaná „bez meškania“ (§ 100 ods. 2 Trestného poriadku), keďže bola realizovaná na podklade príkazu na domovú prehliadku vydaného už 10. októbra 2014. V tejto súvislosti minister spravodlivosti namietal, že pojem „bez meškania“ uvedený v ustanovení § 100 ods. 2 Trestného poriadku neznamena, že domová prehliadka

musí byť vykonaná „ihneď“ po vydaní príkazu na domovú prehliadku, pričom na podporu svojej argumentácie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2010 sp. zn. 6Tdo/5/2010, v zmysle ktorého domová prehliadka vykonaná príslušnými policajnými orgánmi po 14 dňoch nebola považovaná za nezákonnú, keďže vykonanie domovej prehliadky je vedené zásadami kriminalistickej taktiky a spôsobom vyšetrovania v konkrétnej veci, pričom orgány prípravného konania pracujú s určitými informáciami, a preto je v ich záujme, aby vyšetrovací úkon bol úspešný. Trestný poriadok v ustanovení § 100 ods. 2 síce uvádza, že domová prehliadka sa vykoná bez meškania, avšak to neznamena, že bude vykonaná ihneď po vydaní príkazu. Obdobne tak dovolateľ poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. septembra 2012, sp. zn. 2Tdo/40/2012, ktorým bola ako primeraná doba realizácie domovej prehliadky od vydania príkazu akceptovaná doba 15 dní. Minister spravodlivosti krajskému súdu v súvislosti s jeho právnym názorom spočívajúcim v tom, že dobu necelých dvoch mesiacov od vydania príkazu na domovú prehliadku po jej realizáciu pokladal za neprimeranú, vytýkal, že nedostatočne prihliadol na skutočnosti, ktoré opodstatnene mohli oddialiť vykonanie domovej prehliadky, a to konkrétne, že sa jednalo o drogovú trestnú činnosť a prechovávanie väčšieho množstva drog obvineným, pričom na podklade operatívnych informácií existovalo podozrenie z predaja drog ďalším osobám (hoci predaj nebol následne preukázaný), v danom prípade museli orgány činné v trestnom konaní pracovať s viacerými informáciami súvisiacimi s prechovávaním drog obvineným, ktoré boli podstatné pre úspešné vykonanie úkonu a bolo by nelogické, aby požiadali o vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky a následne bez dôvodu by k jej realizácii nepristúpili, respektíve by bez logického vysvetlenia predložovali jej vykonanie o niekoľko týždňov.

Minister spravodlivosti v podanom dovolaní ďalej poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 269/2013 a s ním súvisiace rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. mája 2012, sp. zn. 1Tdo/25/2012 pripúšťajúce možnosť vykonania domovej prehliadky aj po dlhšom časovom období od vydania samotného príkazu na vykonanie domovej prehliadky, keďže v čase jeho vydania orgány činné v trestnom konaní a ani súd nemôžu mať objektívne vedomosť, v ktorý deň sa v daných priestoroch bude nachádzať predmet ich záujmu, takýto poznatok získavajú príslušníci orgánov činných v trestnom konaní až z ďalšej operatívnej činnosti s tým, že k vykonaniu domovej prehliadky je možné pristúpiť až po objektívnom preverení dôvodného podozrenia o výskyte predmetu záujmu v dotknutom obydli zo strany príslušných zložiek polície, ktoré sú na rozdiel od súdu a orgánov činných v trestnom konaní, na získanie takýchto aktuálnych a objektívnych poznatkov spôsobilé. Na tomto podklade dovolateľ vyjadril názor, že vyššie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konvalidovali vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky aj v lehote dvoch mesiacov. Záverom dovolania minister spravodlivosti zhrnul svoju argumentáciu a uviedol, že postup polície po vydaní príkazu na domovú prehliadku sudcom, by nemal byť automatický, bez zistenia aktuálnych operatívnych informácií o výskyte predmetu záujmu v predmetnom obydli, pretože by mohlo dôjsť k zmareniu nielen príslušného vyšetrovacieho úkonu, ale aj samotného trestného konania tým, že by boli danému subjektu odhalené vyšetrovacie aktivity polície.

Na podklade vyššie uvedených dôvodov minister spravodlivosti navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že v úvode označeným rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v § 2 ods. 12, § 100 ods. 1, ods. 2, § 285 písm. a), § 321 ods. 1 písm. a) a v § 322 ods. 3 Trestného poriadku v prospech obvineného, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok krajského súdu zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad a napokon, aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky sa, prostredníctvom svojho obhajcu, vyjadril obvinený, ktorý uviedol, že vykonanie domovej prehliadky v dobe takmer dvoch mesiacov od vydania príkazu na domovú prehliadku súdom, považuje za nesúladne s ustanovením § 100 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého musí byť domová prehliadka vykonaná bez meškania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/7/2004, ktoré síce v iných súvislostiach, ale interpretuje pojem „bez meškania“ ako lehotu maximálne 3 dní. Obvinený v podanom

vyjadrení poukázal taktiež na ustanovenie § 99 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré podľa jeho názoru dovoľuje vykonať domovú prehliadku len na vec, ktorá sa na mieste jej výkonu už nachádza. V tejto súvislosti obvinený označil za zneužitie zákona nariadenie domovej prehliadky za situácie, že vec dôležitá pre trestné konanie, ktorá má byť nájdená, sa na mieste výkonu domovej prehliadky nenachádza. Obvinený ďalej zdôraznil, že domová prehliadka má byť vykonaná bez meškania práve preto, aby sa skutočne hľadala vec, ktorá sa na mieste výkonu domovej prehliadky už nachádza a nie taká vec, ktorá tam ešte nie je, aby sa vydávanie príkazu na domovú prehliadku nedostalo iba do roviny formálnej a naďalej trvala súdna ochrana pred nezákonnými zásahmi do domovej slobody. Za nepredstaviteľnú považoval obvinený situáciu, že by polícia prostredníctvom prokurátora požiadala súd o vydanie príkazu na domovú prehliadku, ktorú by odôvodnila tým, že vec dôležitá pre trestné konanie sa na príslušnom mieste ešte nenachádza, ale bude sa tam nachádzať až na podklade presnejších operatívnych informácií. Postup, v rámci ktorého je najskôr zabezpečený príkaz na domovú prehliadku a následne orgány činné v trestnom konaní čakajú, kým bude vec v príslušnom obydľí, je podľa názoru obvineného protiústavný. V tejto súvislosti obvinený ešte poukázal na odôvodnenie príkazu na domovú prehliadku, z ktorého nevyplýva potreba alebo dôvod oddaľovať vykonanie domovej prehliadky a na skutočnosť, že z procesne vykonaného dokazovania nevyplýva, že by vykonanie domovej prehliadky po takmer dvoch mesiacoch od vydania príkazu bolo dôvodné. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ministra odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 57/2007).

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Krajský súd založil svoje oslobodzujúce rozhodnutie v prejednávanej veci v podstate na závere, že nosný dôkaz, a to sušené rastliny rodu Cannabis (konope) v celkovej hodnote minimálne 3.118,6 Eur boli zaistené na podklade domovej prehliadky, ktorá podľa názoru odvolacieho súdu nebola vykonaná zákonným spôsobom, pretože k jej realizácii došlo po takmer dvoch mesiacoch od vydania príkazu súdu, čo nie je možné považovať za vykonanie domovej prehliadky bez meškania, hoci práve takýto postup ustanovenie § 100 ods. 2 Trestného poriadku požaduje.

Tento právny názor považoval dovolateľ poukazujúc na v dovolaní uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu a ústavného súdu za nesprávny, čo malo v prejednávanej veci za následok, podľa názoru ministra spravodlivosti, v podstatných okolnostiach nesprávne zistený skutkový stav.

Podľa § 99 ods. 1 Trestného poriadku domovú prehliadku možno vykonať, ak je dôvodné podozrenie, že v byte alebo v inom priestore slúžiacom na bývanie alebo v priestoroch k nim patriacim (ďalej len „obydlie“) je vec dôležitá pre trestné konanie alebo že sa tam skrýva osoba podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo je potrebné vykonať zaistenie hnuiteľných vecí na uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody.

Podľa § 100 ods. 1, veta prvá, tretia a štvrtá, Trestného poriadku nariadiť domovú prehliadku je oprávnený predseda senátu a pred začatím trestného stíhania alebo v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Príkaz na domovú prehliadku musí byť vydaný písomne a musí byť odôvodnený. V príkaze sa uvedie opis veci alebo opis osoby, ktorá sa má zaistiť pri domovej prehliadke, ak je známa.

Podľa § 100 ods. 2 Trestného poriadku domovú prehliadku bez meškania vykoná orgán, ktorý ju nariadil, alebo na jeho príkaz policajt.

Domová prehliadka, ako zaistovací úkon, predstavuje zásah do Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava“) garantovaných základných ľudských práv a slobôd, konkrétne práva na ochranu súkromia (článok 16 ods. 1 Ústavy), práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života (článok 19 ods. 2 Ústavy) a práva na nedotknuteľnosť obydlia (článok 21 Ústavy), preto takýto zásah musí spĺňať tri základné podmienky, a to podmienku legality, teda zásah do vyššie uvedených základných práv a slobôd musí byť vykonaný v súlade so zákonom, podmienku legitímneho cieľa a nakoniec nevyhnutnosti respektíve proporcionality, teda zásah musí byť primeraný, musí zodpovedať spravodlivej rovnováhe medzi právom na súkromie a sledovaným legitímnym cieľom domovej prehliadky (primerane rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Klass a iní proti Spolkovej republike Nemecko).

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 99 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že nevyhnutným predpokladom vydania príkazu na domovú prehliadku je existencia dôvodného podozrenia, že v priestore, kde má byť domová prehliadka vykonaná je vec dôležitá pre trestné konanie, pritom dôvodné podozrenie síce neznamená, že orgány činné v trestnom konaní alebo súd musia mať istotu, že hľadaná vec sa v dotknutom priestore nachádza, každopádne musí ísť o určitý vyšší stupeň pravdepodobnosti, že tomu tak je, ktorý sa môže o informácie operatívneho charakteru opierať.

V žiadnom prípade pre rozpor s ustanovením § 99 ods. 1 Trestného poriadku nie je možné príkaz na domovú prehliadku vydať bez existencie vyššie uvedeného podozrenia, do budúcnosti, pre prípad, že sa neskôr operatívno-pátracou činnosťou zistia informácie, v ktorý deň sa v dotknutých priestoroch bude predmet záujmu nachádzať.

V prejednávanej veci orgány činné v trestnom konaní disponovali operatívnymi informáciami v tom smere, že obvinený manipuluje s omamnými látkami, už 22. septembra 2014, trestné stíhanie však začali až 9. októbra 2014, teda po viac ako dvoch týždňoch a 10. októbra 2014 podali návrh na vydanie príkazu na domovú prehliadku, ktorému sudca pre prípravné konanie v ten istý deň vyhovel, no orgány činné v trestnom konaní domovú prehliadku zrealizovali až 3. decembra 2014.

Aj keď trestný poriadok slovné spojenie „bez meškania“ nedefinuje a nepochybne jeho výklad, v tom ktorom konkrétnom prípade, bude závislý od konkrétnych okolností prípadu, doba takmer dvoch mesiacov vzbudzuje pochybnosti o existencii relevantných informácií nasvedčujúcich reálnemu dôvodnému podozreniu, že v priestore, kde má byť domová prehliadka vykonaná, je vec dôležitá pre trestné konanie a požiadavke „bez meškania“ nezodpovedá, čo vyvoláva pochybnosti o legalite takéhoto zásahu do základných ľudských práv a slobôd, o to viac, že z obsahu spisu skutočne neplynie a dovolať ani netvrdí žiaden konkrétny ospravedlniteľný dôvod, ktorý by si vynútil takýto časový odstup medzi vydaním príkazu na domovú prehliadku a jeho realizáciou.

Z podnetu generálneho prokurátora však plynie, že po vydaní príkazu na domovú prehliadku bolo operatívne zistené, že obvinený aktuálne žiadnymi omamnými látkami nedisponuje, pretože ich medzičasom predal, domová prehliadka bola preto zrealizovaná bez meškania po tom, čo sa operatívnym spôsobom opätovne potvrdila informácia, že obvinený znova disponuje omamnými látkami určenými na predaj.

Takýto postup však v žiadnom prípade nie je možné považovať za legálny, v súlade s ustanovením § 99 ods. 1 Trestného poriadku.

Orgány činné v trestnom konaní totiž už 22. septembra 2014 disponovali operatívnymi informáciami, že obvinený nakladá s omamnými látkami, teda v tom čase existovalo aj dôvodné podozrenie, že v priestore, kde má byť domová prehliadka vykonaná, je vec dôležitá pre trestné konanie, orgány činné v trestnom konaní však s podaním návrhu na vydanie príkazu na domovú prehliadku otáľali viac ako dva týždne a hoci sudca pre prípravné konanie vydal požadovaný príkaz v deň podania návrhu, operatívnymi informáciami bolo zistené, že obvinený už omamnými látkami nedisponuje, čo sa napokon vzhľadom na uvedený časový odstup dalo očakávať. Akonáhle však orgány činné v trestnom konaní zistili, že obvinený omamné látky, o ktorých pôvodne mali operatívne informácie už nemá, pretože ich predal, dôvodné podozrenie, že v priestore, kde má byť vykonaná domová prehliadka, budú nájdené veci, teda omamné látky, ohľadom ktorých bol príkaz vydaný, zaniklo a tým aj zanikol dôvod na realizáciu vydaného príkazu, ktorý sa z tohto dôvodu stal bezpredmetným (obvinený už nemal veci, ktoré mali byť na jeho podklade nájdené).

Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní následne zistili, že obvinený opätovne omamnými látkami disponuje (ale už inými) bolo potrebné, aby podali nový návrh na vydanie príkazu na domovú prehliadku podstatne promptnejšie ako v prvom prípade, aby si zachovali reálnu možnosť, že hľadané látky u obvineného nájdu.

Zhrnúc vyššie uvedené sa žiada uviesť, že i keď orgány činné v trestnom konaní vykonaním domovej prehliadky v prejednávanej veci sledovali legitímny cieľ (odhalenie trestnej činnosti a jej páchatela), nešlo o zásah legálny v súlade s ustanovením § 99 ods. 1 a § 100 ods. 2 Trestného poriadku. Navyše, podľa názoru najvyššieho súdu, je možné vyjadriť aj pochybnosť, či išlo o zásah proporcionálny. V čase vydania príkazu na domovú prehliadku sa v prejednávanej veci viedlo trestné stíhanie pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, z čoho je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní disponovali informáciou, že obvinený by mohol mať v priestore, kde mala byť vykonaná domová prehliadka, maximálne tri obvyklé jednorazové dávky drogy pre svoju potrebu. Za takejto situácie potom vyvstáva otázka, či zásah do práva na súkromie vykonaním domovej prehliadky, by bol v takom prípade proporcionálny.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu bola domová prehliadka v prejednávanej veci vykonaná v rozpore so zákonom, preto dovolacími námietkami v tomto smere minister spravodlivosti dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 3 Trestného poriadku nenaplnil, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie na verejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.